

[Julin.]

mærkning om det simple Ministerium, men hvad end Aarsagen var, saa fik vi gennem Ministerens Optræden og Vredesudbrud Kendskab til, at en Minister ogsaa kan være en ganske lille bitte Mand. Et vredt Menneske udretter aldrig det, der er godt, og det er aldrig noget smukt Syn at se en vred Mand, allermindst naar det er en Minister.

Den højtærede Undervisningsministers moralske Opstød gør ikke stærkt Indtryk paa mig, og jeg tror ikke, de gør det paa ret mange. Jeg bruger ikke for stærke Ord, naar jeg siger, at Ministerens Svar ikke var noget Svar, men kun en Fordrejning og Forvrængning af det, som jeg havde fremført. Jeg har ikke anmodet Ministeren om at undersøge sine Kollegers eller Partifællers personlige religiøse Opfattelse, saadan som Ministeren ganske fejlagtigt og uloyalt søgte at fremstille Sagen. Det, jeg bad om, var at faa Klarhed over, hvorledes Ministeriet og Partiet stillede sig til de Reformere, som Skolebogsbetænkningen giver Udtryk for.

Men et saadant Ønske maa man ikke fremsætte, en saadan Henstilling maa man ikke rette til dette sensible Ministerium! Jeg kender nok den Taktik, man følger fra den Side: fra Kirkens Side skal vi tie, og saa forsøger man lovgivningsmæssigt og administrativt at underminere det, der blev vort dyreste Bje. Hvis man saa bag efter tillader sig at kritisere sliq Handlemaade, bebrejder man os, at vi ikke har sagt til i Tide.

Hvis den højtærede Minister tror, at han kan bringe os til Tavshed ved at stille sig i Positur, forvrænge, hvad vi siger, og udslynge Beskyldninger, saa tror han fejl. Jeg agter, trods Ministerens Vrede, ogsaa i Fremtiden at benytte min Ret til at tale, rette Henstillinger og stille Spørgsmaal her i Tinget.

Jeg antager ikke, det er den højtærede Undervisningsminister ubekendt, at det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen for nogen Tid siden har udsendt en Pjece under Titelen „Socialdemokratiet og Skolen“. I denne citerer det ærede Medlem det Punkt i Socialdemokratiets Program, der angaar Religionsundervisningen i Folkeskolen, og som kort og godt lyder: Religionsundervisningen udelukkes; og det ærede Medlem angriber derefter det, som han kalder forældede Synspunkter i Skolens Kristendomsundervisning, og understreger, at det er af den allerstørste Betydning, at man gør sig klart, hvorvidt den religiøse Opfattelse af kessionel Kristendom er samfundsmæssig

værdifuld, heldig og forsvarlig af Hensyn til den enkelte Elev i Skolen.

Det ærede Medlem gør sig derefter til Talsmand for, at der i Stedet for Kristendomsundervisningen i Folkeskolen skal indføres en konfessionsløs Opdragelse og Undervisning. I Stedet for som nu at sige: Der er en treenig Gud, Jesus er Guds Søn o. s. v., skal det lyde: De Kristne tror, at der er en treenig Gud, ligesom man siger, at Muhamedanerne tror, der er een Gud; de Kristne tror, at Jesus er Guds Søn, ligesom man siger, at Muhamedanerne tror, at Muhamed er den største Profet o. s. v. Og han tilføjer, at en saadan refererende Meddelelse er almengyldig, den generer ingen, Barnet kan tro som de Kristne eller have ingen Tro, det er lige gyldigt, det faar blot at vide, hvad de Kristne tror.

Det ærede Medlem smykker disse Tanker med Titelen: „Socialdemokratiet og Skolen“. Man har vel derfor Lov til at antage, at han taler paa Partiets Vegne. Men for at forsøge paa at faa fuld Klarhed drister jeg mig til at rette dette enkle og konkrete Spørgsmaal til den højtærede Minister: Agter den højtærede Minister at arbejde hen til, at de Tanker, som det ærede Medlem her har fremsat i Pieceform under Titelen: „Socialdemokratiet og Skolen“, bliver ført ud i Livet i den danske Folkeskole? Jeg forsikrer Ministeren om, at Tusinder ud over Landet vil interessere sig for at faa et klart Svar herpaa.

Husker jeg ret, er det i „Hakon Jarl“, at Udtrykket: Det gaar tilbage, Hakon! forekommer. Jeg føler Lyst til at bruge dette Udtryk ved denne Lejlighed. Den højtærede Undervisningsminister, der plejer at være saa ordrig, kan ikke, naar han bliver vred og i denne sin Vrede ønsker at udskyde giftige Pile mod en politisk Modstander, finde Udtryk og Ordvendinger, uden at han skal grave de samme Ord og de samme Vendinger op, som han anvendte i Fjor under Finanslovdebatten. Men dette maa vi altsaa tage os ad notam.

Maa jeg saa til Slut sige til Ministeren, at hvis han mener, at jeg skulde have begaaet noget ulovligt, synes jeg, det maa være hans Pligt som den Moralens Vogter, han selv mener, han er, at sørge for, at jeg bliver draget til Ansvar; for min Skyld skal Ministeren ikke holde sig tilbage.

Hans Thyge Jacobsen: Da det er den eneste Lejlighed, jeg inden for en betragtelig Fremtid kan se, det er muligt for mig at give et Par Svarebemærkninger til den højtærede Siocalminister, bliver jeg nødt til